

DEN GYLDNE SKÅL

DÆMONPORTEN BOG 2 RÆVENES GUD

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen. Men
hun vil hellere tage på
eventyr med sine to venner
nede på jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

Fem er en forældreløs. Han drømmer om et hus og en mark med god jord, så han kan få sit eget hjem.

Troldmanden Trodsig vil åbne den magiske port til dæmonernes verden og slippe dem fri.

”Der har vi den – Stridsdal,” sagde Kógoro og standsede op på en forblæst bjergryg.

Fem og Morgengry standsede også op. De kiggede alle tre ned i dalen, der lå foran dem.

Bjergene rejste sig stejlt på begge sider af dalen. En del af dalbunden var dækket af skov. Andre steder lå der marker og små landsbyer.

”Hvor er dæmonporten?” spurgte Fem.

”I den anden ende af dalen,” sagde Kógoro. ”Nær ved ruinbyen. Vi kan ikke se den herfra.”

”Det var dér, vi mødte troldmanden,” sagde Morgengry. ”Han bor sikkert et sted i den forladte by. Vi må passe på, når vi nærmer os.”

En snoet sti førte dem ned i selve dalen. Det var blevet efterår nu. De visne, gule blade raslede i den kolde blæst. Flokke af trækfugle fløj forbi højt oppe på vej mod syd.

Stien blev til en vej, der førte hen til en landsby. Markerne langs vejen var nøgne og sorte, nu hvor kornet var høstet. En hyrde drev sine får og geder hjem fra græsgangen.

Kógoro, Fem og Morgengry fulgte efter hyrden ind i landsbyen.

De fleste af beboerne var samlet på en åben plads

mellem husene. Der lød snak og latter. En hel gris blev stegt på spid over de ulmende gløder fra et stort bål.

”Hvad foregår der?” spurgte Fem nysgerrigt.

En gammel mand kom over til dem og bukkede høfligt.

”Velkommen, fremmede,” sagde han. ”Her er fest i dag. Min datter skal giftes. Jeg håber da, at I vil skåle med os på brudeparrets lykke?”

”Det kan du tro!” sagde Kógoro og slikkede sig om munden.

Nu kom bruden og brudgommen ud af det nærmeste hus. De var begge to klædt helt i rødt.

En gammel kvinde gik dem i møde. Hun hed Kyndig, og hun var landsbyens overhoved.

”Bøj jer for himlen og for jorden,” sagde hun til dem med høj stemme. ”Og bøj jer for hinanden.”

Brudeparret bøjede sig tre gange.

Den gamle tog et bånd af rød silke frem. Hun

bandt den ene ende om brudens håndled og den anden om brudgommens.

”Nu hører I sammen, I to,” sagde hun. ”Som dagen og natten, som regnen og markerne, som højre og venstre hånd.”

Bruden rødmede. Brudgommen smilede over hele ansigtet. Gæsterne ønskede til lykke.

”Hvad er det, de laver?” hviskede Morgengry til Fem.

”De bliver gift,” svarede han. ”Har du aldrig set et bryllup før?”

Morgengry rystede på hovedet. I skypaladset var der hverken bryllup, fødsel eller begravelse.

”Hvorfor?” spurgte hun.

”Hvorfor de gifter sig?” gentog Fem overrasket.
”Jo ... øh ... de kan vel lide hinanden. Nu får de så deres eget hjem. Og sikkert også nogle børn.”

”Det lyder vel nok dejligt,” sagde Morgengry.

Bag dem lød et lattergrynt og et prust. Det var Kógoro, der kom til at grine med et bæger vin for munden.

Et rigtigt hjem, hvor man hører til, tænkte Fem. Sådan et har jeg aldrig haft. Men det kunne jeg vældig godt tænke mig.

Nu blev den stegte gris taget af spiddet og skåret ud. Gæsterne satte sig ved et par lange borde, der var stillet op ude i det fri. Morgengry, Fem og Kókoro fik også en plads.

Fem tog godt for sig af retterne. Kødet var mørt og lækkert, og der var både bønner, løg og syltede græskar til.

”Du har sandelig fået appetitten tilbage,” grinede Kókoro.

Morgengry og han holdt sig til en skål med frugt.

Gæsterne spiste og drak og snakkede lystigt. Gang på gang skålede de med brudeparret.

Festen fortsatte, mens mørket faldt på. Omsider var alle mætte og i højt humør.

”Skal vi ikke danse?” foreslog en ung pige.

”Jo! Jo!” råbte andre.

Brudens far bukkede for Morgengry. Så pegede han på den harpe, hun sad med.

”Det er et smukt instrument, du har,” sagde han.

”Måske vil du gøre os den glæde at spille lidt for os?”

”Jeg er ikke særlig dygtig,” svarede Morgengry.

”Men jeg vil gerne forsøge.”

Hun begyndte at spille en livlig melodi. Den fik de unge til at springe op fra bænkene og kaste sig ud i dansen.

”Først nu bliver festen til en rigtig fest,” sagde brudgommen.

Bruden tog hans hånd, og de sluttede sig til de dansende.

Fem så på Morgengry. Hendes fingre fløj over strengene. Et lille smil svævede om hendes mund.

”Hvor spiller hun dog godt,” hviskede han til Kógoro.

”Harpen hjælper hende,” sagde Kógoro. ”Den har tilhørt en mægtig fe. Der er magi i tonerne.”

Den ene melodi afløste den anden. Til sidst stilnede dansen af. Morgengry lagde harpen til side, og alle satte sig igen.

Det var sent på aftenen. Børnene var begyndt at gabe. Ved bordene lød der småsnak og latter.

Pludselig gik der en gysen gennem Morgengry. Hvad sker der? tænkte hun forskrækket og så sig omkring.

Noget bevægede sig i mørket uden for skæret fra bålet. En flok små, hæslige væsner strømmede ind på den åbne plads.

De hvæsede og viste tænder. Nogle gik til angreb på bryllupsgæsterne. Andre prøvede at nå hen til ilden.

”Pas på!” råbte en mand.

”Av! Den bed mig!” udbrød en anden.

Brudgommen greb en kæp og slog ud efter den nærmeste angriber.

”Gør modstand!” råbte han. ”Vi må jage dem væk.”

Alle fandt noget, de kunne bruge som våben – skovle, køkkenknive, lange grene.

De slog og stak af alle kræfter. Fem hjalp til, så godt han kunne. Kógoro sprang rundt og slog fra sig med sin stav.

Men der kom stadig flere af de små utysker. De angreb hidsigt og bed som rasende, mens de prøvede at komme hen til bålet.

Kógoro løb hen til Morgengry og sagde: ”Du må hellere spille igen.”

”Spille?” gentog hun forundret.

”Ja, spil,” sagde han. ”Hvis noget kan standse dem, må det være harpens tryllemagt.”

Morgengry tog harpen. En smuk melodi voksede frem under hendes fingre. Rent og klart strømmede tonerne til alle sider.

Det fik de små monstre til at standse op. De peb ynkeligt og hvæsedede af skræk. Så stak de af som en flok rotter, der får øje på en sulten vildkat.

”De ... de flygter?” udbrød Morgengry.

”De kan ikke tåle musikken fra din harpe,” forklarede Kókoro. ”Dens toner har kraft til at tiltrække de gode og fordrive de onde. De væsner havde ondt i sinde. Det er helt klart. Så de kunne ikke klare, at du spillede så smukt.”

Fem kom humpende over til dem. Han var blevet bidt i benet.

”Hvad var det dog for nogle små bæster?” udbrød han.

”Hvor kom de fra?” spurgte Morgengry.

”Og ikke mindst: Hvad ville de her?” sagde Kókoro.